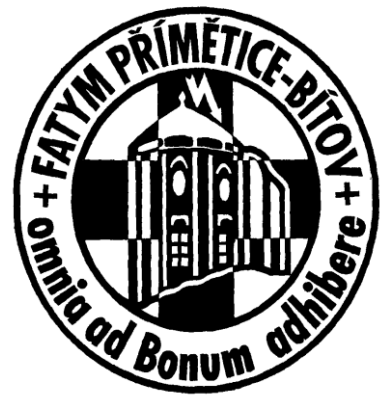
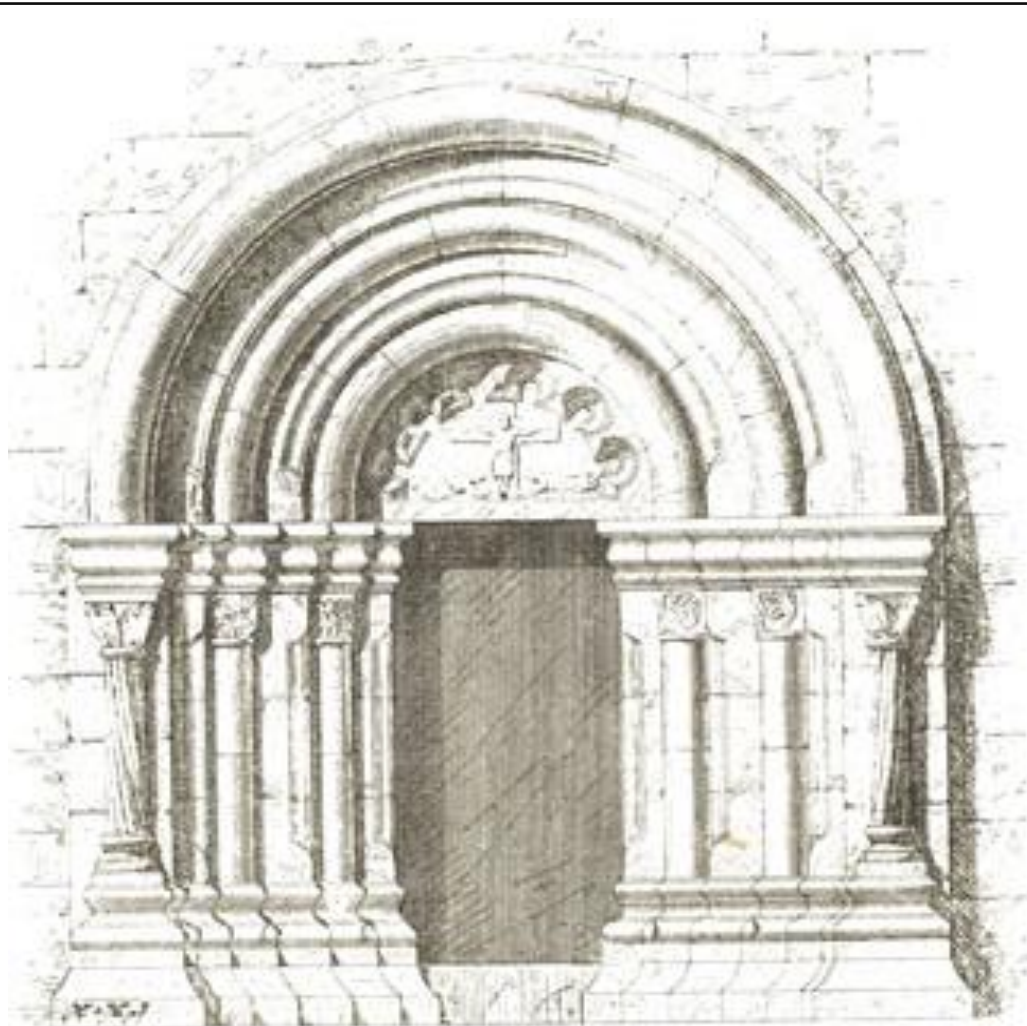

DUŠIČKOVÝ ZPRAVODAJ

PRO
FARNOSTI
HRÁDEK DYJÁKOVICE
VALTROVICE
STRACHOTICE SLUP JAROSLAVICE

*„Smrt těla je jen branou v říši nebes blaženou“
(z kancionálové písně č. 904)*

Zjevení krásy života uprostřed slz loučení

O některých hodně aktivních lidech se říká, že nebudou mít čas ani umřít. Ve čtvrtek 13.10. jsme se v Praze na konferenci o duchovním doprovázení umírajících shodli na tom, že na umírání by si člověk i jeho nejbližší okolí mělo čas udělat. Umírající člověk je totiž stále živý a není dobře, když existuje taková disproporce mezi vítáním člověka na svět (miminko si to navíc ani neuvědomuje, že je vítáno) a lidským odchodem ze světa (kdy si toho naopak člověk uvědomuje až moc a často potřebuje pomoc, aby to vše zpracoval).

Duchovní doprovázení umírajícího je léčbou, která směřuje k tomu, aby člověk zemřel usmířen a s vděčností za život, který mu byl dán. Hospicové hnutí se snaží vytvořit prostředí pro takové důstojné lidské umírání. Posuďte sami, co je pro umírajícího lepší: umírat v neustálém stěhování se mezi domovem a nemocnicí a potom jednotlivými odděleními nemocnice, nebo v klidu domova užívat s blízkými poslední chvíle svého života? V hospici si myslíme, že to druhé je správné.

Rodina umírajícího si často myslí, že doma nebude schopna se o nemocného postarat, že nezvládne péči o jeho fyzické potřeby, a bojí se také, že bude fyzicky trpět. Toto vše se dá s pomocí hospicového týmu zvládnout. Fyzickou bolest již dnes dokáže paliativní medicína účinně tišit. Nejde však jen o fyzickou bolest. Jsou tu i strádání duše a právě tyto bolesti se v domácím prostředí daří mnohem lépe zvládat než v nemocnici. Jen si musíme (prý jako ateistická společnost) přiznat, že tyto duchovní, sociální a duševní potřeby nemocný má.

Konkrétní případy doprovázení nemocných svědčí o tom, že když se blízcí odvážně a pravdivě postaví k situaci umírání, pak se dějí zázraky a umírající vnitřně rozkvétá. Mnohé vztahy se na smrtelné posteli narovnají. Vyřkne se to, co se často i dlouhá léta říct nechtělo: slova odpuštění, vyznání, obdivu, společných vzpomínek. **Uprostřed slz loučení se začne zjevovat tajemství života a jeho krása.**

Zajímavý je také fakt, že při přijímání pacientů do hospiců se jako praktikující věřící prohlašují asi 4% nemocných. Zatímco ke svátostem církve nakonec přistupuje v průběhu hospicové péče celá třetina nemocných. Svátosti jsou přitom jen vrchol ledovce. Nějakým způsobem o Bohu a naší zodpovědnosti před ním uvažuje uprostřed naší „ateistické“ společnosti ještě mnohem větší procento hospicových pacientů (a také jejich rodinných příslušníků).

Touha po věčném životě (ať už ji nazveme jakkoli) je vložena Bohem do každého lidského srdce. Kéž bychom si mezi své životní cíle vědomě kladli i ten cíl nejvzdálenější: dostat se do nebe. Jak málo si tento cíl uvědomujeme. Jak málo my kněží tento cíl hlásáme!

P.S. Pokud si nebudete vědět rady s doprovázením a péčí o vašeho těžce nemocného nebo umírajícího blízkého člověka, můžete se s důvěrou obrátit na Oblastní Charitu Znojmo, která ve spolupráci s občanským sdružením Konipaska na Znojmsku slouží domácí hospicovou péčí.

Do kostela

nebo

do hospody?

Svobodný mladík „bez závazků“ v podroušeném stavu kolem 30 let říká věřící mamince: „Divím se, že takhle kazíš děti. Pořád je jen vodíš do kostela. To si jako myslíš, že do 18 let budou holky ještě panny?“

Nevím, jak dotyčný myslel, že se člověk kazí v kostele. Zřejmě tam nikdy nebyl, protože by věděl, že v kostele se nic špatného nedělá. Pokud by tento mladík děti měl, bylo by mně jich osobně líto.

Na zábavě prohlašuje ženatý muž v „unaveném stavu“ bez doprovodu své manželky: „Nemůžu za to, že nechce nikam chodit. Ale podívej se faráři na ten pěkný zadek, (ukazuje rukou na pozadí v minisukni jedné z okolních slečen) s tebou to nic nedělá? Nech si svoje farářský řeči... Jen se neboj, mám přece svou manželku rád...“

Uvedené řeči se mi zdají příliš prázdné a smutné, ale zároveň mě děsí, jak jsou časté. Pokud budeme mlčet k těmto názorům, budou se za chvíli prezentovat jako názor většiny, a pak již bude vše uvedené normální. Stane se normálním, že dívky žijí plným sexuálním životem bez závazků a partnerů, stejně tak jako chlapi. Ten, kdo usiluje o křesťanské zásady, mezi které patří např. manželská věrnost, láska a úcta, není normální a ještě svým příkladem kazí děti. Bylo by asi vhodné místo do kostela děti vodit do hospody, učit je kouřit či nechat je jen tak se poflakovat na ulici, aniž bychom věděli, co dělají a s kým jsou... - Snažím se jen rozvést uvedené a budu jen rád, když se to nestane.

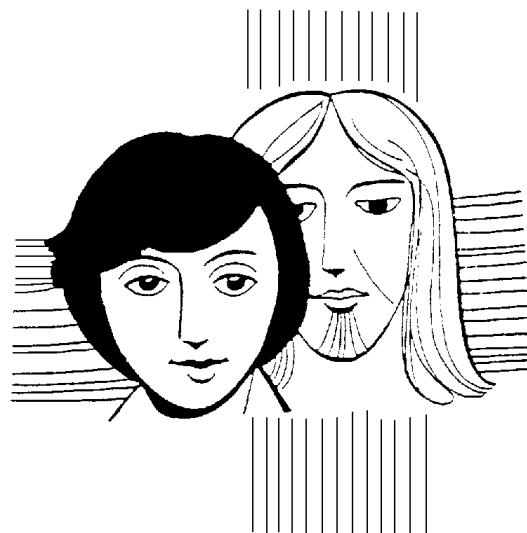
Jsem rád, že mi víra pomáhá rozvíjet krásu, kterou do nás Bůh vložil, a naplňuje mne smutkem, když někdo po Božím obraze, který je v každém z nás, cíleně šlape a považuje za normální to, co člověka nerozvíjí, ale degraduje jen na nějaká „zvířátka“, která se chovají jen pudově.

Je zajímavé, o čem se tak lidé obvykle baví. Někde jsem slyšel, jak kdosi vzpomínal na svoji návštěvu nějaké islámské země. Vyprávěl, jak si tam muži na místě podobném naší hospodě povídali o Alláhovi.

Já sám jsem se po 7 letech setkal s jedním svým kamarádem – konvertitou (konvertita - dospěl si k víře v pozdějším věku, nebyl v ní vychováván). Upřímně hledá smysl a cíl svého života. Položil mi dvě otázky. Jak se máš a jak prožíváš svůj vztah s Bohem, jakou s Ním máš zkušenost teď v posledních dnech?

Myslím si, že zvláště ta druhá otázka není příliš častá v běžných rozhovorech, ale je zásadní. Kdo se k Bohu hlásí, ať si na ni zkusí odpovědět.

P. Pavel

„Po posměvači bude veta“ (Izajáš 29,20)

Kniha žalmů začíná těmito slovy: „Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který neseďává s posměvači.“ Kdo jsou to posměvači? Posmívání známe všichni ze školy. Terčem posměchu se stávají slabí nebo lidé nějakým způsobem odlišní od ostatních – ať už o tu odlišnost usilují nebo ne. Ti, kdo usilují, nechtějí plout s davem a výtí s vlky, mají většinou nějaký vnitřní ideál a snaží se v životě něčeho dosáhnout. Posměvač sám žádný ideál nemá, usiluje jen o své pohodlí, v životě nic nevybuduje a jediné, co má, je plná pusa hloupých řečí. Snižuje všechno krásné, dobré a pravdivé. Tyto vznešené pravé hodnoty jsou v našem světě poněkud slabé – prosazují se v pokorných duších jen svou vlastní silou. I Ježíš byl posmíván. Bohužel mají posměvači okolo sebe vždy dostatek sobě podobných hlupáků, kteří jsou jim ochotni naslouchat. V listu Petrově a Judově se praví, že v posledním čase přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, bezbožně podle svých vášní. Je to pravda – jak píše otec Pavel - už jsou mezi námi. Máme naštěstí proroctví Boží o tom, že svět bude zachráněn moudrostí a po posměvači bude veta.

P. Jindřich

Zveme vás k modlitbě za naše drahé zesnulé...

sobota 29. 10. 2016:

Stálky	8.00 mše sv., pak pobožnost na hřbitově
Bítov	17.00 mše svatá v hradní kapli
H. Břečkov	16.00 pobožnost na hřbitově a po ní v 17.00 mše svatá
Čížov	18:00 pobožnost na hřbitově

neděle 30. 10. 2016:

Mše ve farních kostelích dle obvyklého nedělního pořádku.

Mimo to budou v neděli 30.10. následující dušičkové pobožnosti na jednotlivých hřbitovech:

Práče	9.30 mše sv. v kostele, potom v 10.40 modlitba na hřbitově
Citonice	13.30 na hřbitově
Podmolí	13.30 na hřbitově
Dyjákovice	14:00 na hřbitově
Jaroslavice	14:00 na hřbitově
Kravsko	14.15 na hřbitově
Lesná	14.15 na hřbitově

Hrádek	15:00 na hřbitově
Slup	15:00 na hřbitově
Kuchařovice	15.00 na hřbitově
Vracovice	15.00 na hřbitově
Milíčovice	15.30 na hřbitově
Přímětice	15.45 na hřbitově
Křídlovky	16:00 na hřbitově
Strachotice	16:00 na hřbitově
Prosiměřice	16.00 v kostele a pak na hřbitově
Mramotice	16.30 na hřbitově
Valtrovice	17:00 na hřbitově
Těšetice	17.00 na hřbitově
Lukov	17.00 mše a pak v 18.00 pobožnost na hřbitově

Od pondělí 31.10. do pátku 4.11. v 18.00 budou v Přímětících mše sv. ve hřbitovní kapli.

Po mši svaté 2. 11. bude modlitba v kryptě, která bude tohoto dne po mši svaté zpřístupněna.

Prožili jsme rok milosrdenství a zavírají se brány, které v jubilejním roce přinášely mnoho milosti. Obracíme proto pozornost ke každodennímu duchovnímu úsilí o svatost a dobrým tématem, kterým lze pokračovat, je nauka o neřestech. Z moderního slovníku se slovo „neřest“ zvolna vytrácí a v rychlosti vytrácení ji předhání i „ctnost“. Lze to vidět na počítadle slov užitých v literatuře, který se jmenuje Ngram Viewer a který provozuje služba Google Books. Svědčí to nejen o klesajícím zájmu o duchovní tematiku, ale napovídá to i menšímu úsilí o duchovní zápas. Co tedy znamená neřest a jaké neřesti rozlišujeme? Lze neřesti vymýtit a růst ve ctnostech? Jak postupovat?

Duchovní boj

Prvním krokem je věnovat pozornost bohatství svého vnitřního života. Máme vnitřní prostory, kde se můžeme setkávat s Bohem a kde můžeme získat více než ve světě smyslů. Je třeba kvůli tomu podstoupit duchovní boj s Božím Nepřítelem, a dokud tuto krajinu pustoší nájezdy, nelze pokojně sestoupit do vnitřních komnat. Jsou lidé spokojení, kteří žádný vnitřní boj nezakoušejí, ale to může být tím, že Nepřítel se již na jejich území zcela zabydlel. V takovém zápase je tedy třeba dvou věcí: 1) Vědět, o co bojují. Poznávat Boha vírou, nadějí a láskou. Obracet se k němu. 2) Vědět, proti komu bojují. Znat nepřítele. Bez prvního nebudu mít motivaci k boji, bez druhého nebudu schopen vyhrávat. Předmětem následujících článků tedy bude to druhé: poznat Nepřítele a jeho zbraně: neřesti.

Sedmero či osmero neřestí

Co je tedy neřest? V morální teologii definujeme pojem habitus neboli zvyk. Jedná se o zvyk získaný dlouhodobým opakováním nějaké činnosti, kterou pak děláme se stále rostoucí samozřejmostí. Takové návyky mohou být dobré a přinášet stále větší radost, například hra na kytaru, nebo mohou být špatné a kazit radost nám i druhým. Prvním se říká ctnosti, špatné zvyky jsou neřesti. Přeneseně hovoříme o neřestech jako třeba kouření, v morální teologii se jedná o trvalé charakterové rysy, které odvádí od lásky k Bohu a bližnímu.

Nauku o neřestech a ctnostech prvotně začali do hloubky promýšlet mniši v křesťanském starověku. Byli to ti, kteří „utekli z vřavy světa“, ale brzy zjistili, že v nich samých zuří válka. Věnovali pozornost myšlenkám, které v nich povstávají, třídili je, pozorovali jejich působení a nakonec dospěli k jejich základní kategorizaci a k popisu vhodných forem zápasení. Obecně se poněkud lišilo pojetí mnichů a poustevníků křesťanského Východu a pojetí mnichů západních. Z východních pouštních otců to byl Evagrius a Kassián, kteří rozlišovali osm neřestí v následujícím pořadí: **nestřídmost – smilstvo – lakomství – hněv – smutek – akédia (duchovní lenost) – marná sláva**

Byl jednou jeden malý chlapec, který žil v lese u zlatoparohatého jelena. Jmenoval se Smolíček. Jelen se o něj hezky staral a chránil ho před různými nástrahami. Jednoho dne se však jelen musel vydat hledat nové pastviny daleko od domova. Smolíček musel zůstat doma sám. - "Počkej na mě Smolíčku a nikomu neotvírej." přikazoval mu jelen každé ráno. Smolíček si chvíli sám hrál, ale pak mu začala být dlouhá chvíle. Tu najednou uslyšel šramot a nějaké hlásky. Zvuky šly ode dveří. Šel tedy blíž a uslyšel. - "Smolíčku, pacholíčku, otevři nám svou světničku! Jen dva prstíčky tam strčíme, jen co se ohřejeme, hned zase půjdeme.." - "Kdo to venku tolik mrzne, že tak prosí? Pootevřu trošičku a podívám se", zapomněl chlapec, co jelenovi slíbil. Do světničky vklouzlo několik tenkých prstů. Měly ostré nehty, chvíli se jen tak komíhaly, ale pak hbitě otevřely dveře dokořán a před Smolíčkem stály jezinky! Chytily Smolíčka a odnášely pryč. Smolíček plakal a volal ze všech sil. - „Za hory, za doly- mé zlaté parohy - kde se pasou? Smolíčka, pacholíčka, jezinky pryč nesou!" Měl velké štěstí, vítr vál správným směrem a Smolíčkův hlásek k jelenovi zanesl. Mohutnými skoky přispěchal na pomoc! S jezinkami si snadno poradil, popadl Smolíčka a skokem byli zpátky ve své chaloupce.

– **pýcha**. Jedná se o pořadí, ve kterém neřesti pronikají do duše a ve kterém by se mělo bojovat. Pronikání v tomto pořadí lze ilustrovat na člověku, který žije v dostatku, netíží ho existenční starosti, a proto mohou nastoupit rafinovanější zbraně Nepřítele. První žádostivost těla se projevuje v nestřídmosti v jídle a touze po pohlavních požitcích. Z téže nestřídmosti povstává i touha po majetku a s ní souvisící hněv plynoucí ze starostí o něj, či závistný pohled na větší majetek souseda. Ze zahlcenosti světskými požitky povstává smutek z nenaplněnosti duchovních potřeb a také **akédia** – naprostý nezáměr o duchovní věci a netečnost. Prvních šest na sebe navazuje – tj. když selžu v jedné, dodám sil té následné. Poslední dvě jsou naopak posilovány skrz naše duchovní úspěchy: **Marná sláva** – potřeba sebepotvrzení, uznání druhých a **pýcha** – falešný obraz o sobě samém.

Západní tradice řadí od Řehoře Velikého neřesti v jiném pořadí: (1) **pýcha**, (2) **lakomství**, (3) **smilstvo**, (4) **závist**, (5) **nestřídmost**, (6) **hněv**, (7) **lenost**. Kromě řazení je zde i několik rozdílů: Místo **akédie**, tedy duchovní lenosti, se objevuje obecně **lenost**, místo **smutku** je jmenována **závist** a **marnivost** je zahrnuta pod **pýchou**. Řehořovo pořadí zohledňuje spíše význam hříchů, kdežto východní rozdělení se zaměřuje na psychologické pronikání do duše. V našich člancích se přidržíme staršího východního způsobu.

Pronikání do duše

Kardinál Tomáš Špidlík, který se hluboce zabýval studiem křesťanského Východu, popisuje mechanismus, jakým se hřích v lidské duši usazuje, v několika fázích. Prvním momentem je sugesce, či dotyk, neboli prvotní nápad „Co kdybych to vzal...“ Z hlediska duchovního zápasu je nepřítel před branami. Ještě se nerozhodujeme ke zlému, jen konstatujeme možnost to udělat. Ta zlá nabídka se nám zjevuje v lákavé podobě. Začátečníci, či skrupulanti se z nich zpovídají. Sv. Antonín poustevník zavedl jednoho takového učedníka na střechu a poručil mu, aby chytil vítr. Když učedník protestoval, že je to nemožné, odpověděl mu Antonín: „Když nemůžeš chytit vítr, tím méně pochytáš zlé myšlenky.“

Ve druhé fázi začíná člověk s nabídkou koketovat. Pouští se do rozhovoru s ním. Taková rozmluva se podobá Evině rozhovoru s hadem. I Eva nemusela zhřešit, kdyby se

s hadem nebavila. Pokud je první nápad ponechán bezpovšimnutí, odejde, jak přišel. Ale ne... začnu si s myšlenkou pohrávat, převalovat ji v sobě, zvažovat alternativy „co by, kdyby...“ Tomáš Špidlík konstatuje: „Ten, kdo se k ničemu zlému nerozhodl, nehřeší. Ale kolik času, kolik duševní energie, kolik vnitřního klidu ztratil takovými nesmyslnými samomluvami!”

Ve třetí fázi vpouští člověk boj do svého nitra. Myšlenka se po dlouhém rozhovoru usídlila v srdci a už se nedá snadno odehnat. „Smyslný člověk, který má zamořenou obrazo-

tvornost nečistými představami, se z nich nemůže osvobodit. Nemusí souhlasit. Může a musí vyjít vítězně, ale stojí ho to námahu, musí bojovat.“

Prohraná bitva přesouvá zápas na pole hříchu. Rozhodnu se vyhovět špatnému nápadu a při nejbližší příležitosti jej uskutečnit. Jde o hřích, i pokud bych nepřešel (třeba pro nedostatek příležitosti) k činu – zde jde o hřešení myšlenkami.

Pátou fází je obsazená země, vášně – neřest. Špatný návyk může přerůst až do závislosti. Člověk je zlou myšlenkou ovládnut. Podléhá téměř automaticky a od fáze 1 přistupuje rovnou k fázi 4. Z duchovního boje je kapitulace. Takový člověk si často ani neuvědomuje, že v něm nějaký vnitřní boj probíhal/probíhá. Podléhá iluzi míru – jde však o mír na okupovaném území, s jehož obyvateli si nepřítel může dělat kdykoliv, co se mu líbí. Místo svobodné země se jedná o protektorát pod vládou vášně...

Čím dříve se boj s hříchem podchytí, tím větší je pravděpodobnost vítězství. Bez Boží pomoci a vlastními silami však zvítězit nemůžeme. Jen Jemu je vždy třeba prisuzovat vítězství, jinak nám opět hrozí pýcha. Proto je potřebná bdělost srdce, pozornost a modlitba.

Adam a Druhý Adam – Ježíš Kristus

Abba Sarapion přináší zajímavé srovnání dvou biblických příběhů. Ve stručnosti si je nejprve připomeňme. První příběh je vyprávěním knihy Genesis o pádu prvních lidí.

Jelen se na chlapce moc zlobil, že neposlechl a vydal se do nebezpečí. Smolíček svatosvatě slíbil, že se to již nebude opakovat a že bude dbát jelenových rad.

Ale když se ráno probudil, zapomněl, co včera zažil. Jakmile za dveřmi opět začaly loudit jezinky tak, že by se nad nimi kámen ustrnul... - „Smolíčku, pacholíčku, otevři nám svou světničku! Jen dva prstíčky tam strčíme, jen co se ohřejeme, hned zase půjdeme...” Chlapci se mu jich přece jen zželelo a vpustil je dovnitř. Ty jej popadly a uháněly s ním do své jeskyně. Smolíček plakal a volal svého jelena. - „Za hory, za doly - mé zlaté parohy - kde se pasou? Smolíčka, pacholíčka, jezinky pryč nesou!” Ale jelen se pásal daleko.

Babice si začaly Smolíčka vykrmovat. Zavřely ho a nosily mu samé dobroty. Těšily se, že až Smolíček pěkně ztloustne, budou mít libou pečínku. Každý večer zkoušely, jak moc se jim to daří. "Prostrč prstíček ven z klece, zkusíme, je-li dost tlustoučký." Smolíček však vždy vystrčil místo prstíku dřívko a babice si dlouho myslely, že ho ještě dostatečně nevykrmily... Po čase jim však trpělivost došla a začaly topit v kamnech a chystat pro Smolíčka pekáč. Ten byl hrůzou bez sebe a rozkřičel se na celý les. - „Za hory, za doly, mé zlaté parohy, kde se pasou? Smolíčka pacholíčka, už na pekáč nesou...” K jelenovi se nesl strašlivý nářek a pak už byl slyšet jen dusot kopyt, jak se hnál za chlapcovým hlasem. S jezinkami si rychle poradil, nabral babice na rohy a shodil je ze srázu, z kterého se jen tak nedostanou. Smolíček dostal, co si zasloužil. Od té doby se vždy řídil radami dobrého jelena. Oba byli rádi, že vše dobře dopadlo.

Had řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ Žena hadovi odvětila: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: »Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.«“ Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“ Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou naří. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi. Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě.

Druhým příběhem je popis Kristova pokoušení na poušti.

Ježíš se na poušti postil čtyřicet dní, až nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby.“ On odpověděl: „Je psáno: 'Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.'“ Tu ho vezme ďábel do svatého města, postaví ho na vrcholek chrámu a řekne mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů; vždyť je psáno: 'Svým andělům dá příkaz a na ruce tě vezmou, abys nenarazil nohou na kámen!'“ Ježíš mu pravil: „Je také psáno: 'Nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého.'“ Pak ho ďábel vezme na velmi vysokou horu, ukáže mu všechna království světa i jejich slávu a řekne mu: „Toto všechno ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět.“ Tu mu Ježíš odpoví: „Jdi z cesty, satane; neboť je psáno: 'Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.'“ V té chvíli ho ďábel opustil. Andělé přistoupili a obsluhovali ho.

Kristus byl pokoušen týmiž hříchy jako Adam před Pádem: Obžerstvím, marnou slávou a pýchou. Mezi prvním Adamem, který padl, a druhým, který obstál, je tedy analogie. Protože Ježíš obstál proti obžerství, nebyl pokoušen smilstvem, které z něho vychází. Následovala rovnou marná sláva („Dám ti všechna království...“), která je kořenem dalších neřestí. Když i vůči ní Kristus odolal, zbývalo pokoušení pýchy, která útočí i na dokonalé. Teprve, když Kristus zvítězil nad těmito svody, šel k lidem a hlásal evangelium a pak obětoval život. Bez zápasu na poušti nebude fungovat ani křesťanská charita ani misie ani žádná jiná činnost navenek.

Pokora a Boží milost

Zmíněných osm vášní na každého útočí jinak. U různých lidí převládají různé. Je třeba zjistit, která neřest je ve mně nejsilnější a proti ní napnout síly (postem, bděním, rozjímáním, modlitbou...). Vytrvalá námaha je nutná, ale vítězství nemáme v moci – k tomu je třeba Boží milost. Jakmile je nejsilnější vášně vykořeněna, je třeba stejně postupovat s druhou nejsilnější. Jako gladiátor v aréně, který nejdřív skolí nejnebezpečnější z šelem a teprve potom další. Není třeba se přitom bát, že ostatní vášně nám zatím uškodí. Kdo bojuje proti jedné vášni, totiž nutně chová skrze tento boj odpor i k ostatním. Pozor na pýchu po dílčím vítězství. Kvůli pýše byli mnozí svedeni již jednou poraženými vášněmi – to, aby zpokorněli. Bez Boží pomoci a vlastními silami zvítězit nemůžeme. Jen Jemu je vždy třeba přisuzovat vítězství.

Jáhen Daniel

Událo se nedaleko...

♥ **V neděli 2. 10. požehnal o. Milan Plíšek obnovené křížky a kapličku v Korolupech.** Obnovovat křížky a kapličky v krajině a pečovat o ně je projevem sounáležitosti se zemí, ve které žijeme, a která má křesťanské kořeny. Když se někde děje něco, co nás ohrožuje, děsí nebo nám komplikuje život, voláme kněze, aby nám požehnal a zbavil nás našeho duchovního trápení. Žehnat kapličky a kříže, znamená vyprošovat prostoru, ve kterém žijeme, Boží požehnání a ochranu. Myslím, že žádný, kdo se o tyto malé sakrální stavby v krajině stará, nepřijde o svou odměnu. Mám radost, že novou mariánskou poklonu připravují také myslivci v Kyjovicích a snad se brzy objeví také znamení naší křesťanské víry nad silnicí ze Suchohrdel do Těšetic, kde se nedávno stala opět vážná dopravní nehoda.

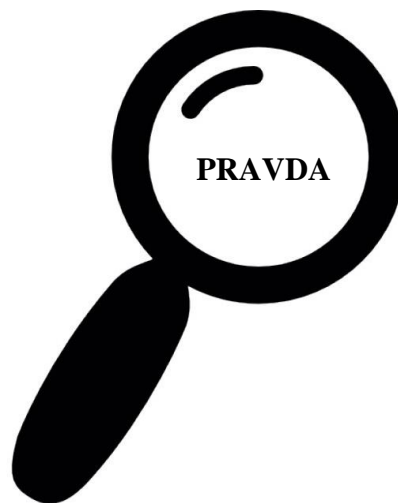

♥ **V sobotu 8. 10 se konala moravská pouť do Jeníkova.** Při slavnostní mši svaté byla dvěma dětem udělena svátost křtu a jeden dospělý byl přijatý do katechumenátu. Tentokrát moravští účastníci vyrazili auty a navštívili i svatou bránu Milosrdenství v Liběšicích, kde byli poutníci krásně přijati.

♥ **P. Pavel Sobotka vzkazuje:** „Rád bych touto cestou poděkoval všem, kteří se podíleli na tom, že mi umožnili pouť do Svaté země. Tuto pouť jsem vykonal 9.-16.9.2016. Až zpracuji fotografie rád se podělím o svou osobní zkušenost.“

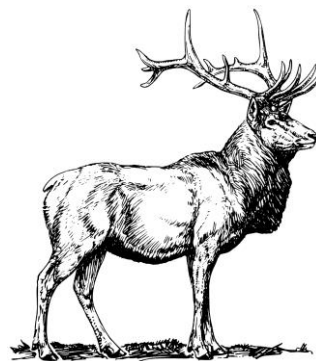
Vydali jsme zajímavou knihu

V těchto dnech vychází nová kniha tiskového apoštolátu A.M.I.M.S. M. s názvem „Dějiny, jak je možná neznáte“. Výstižný je podtitul: „10 mýtů o křesťanství ve světle historických faktů“. Autorem knihy je zakladatel farního týmu ve Vranově nad Dyjí a pozdější moderátor týmu v Příměticích, šéfredaktor časopisu Milujte se! otec Pavel Zahradníček. Kniha při naší deset kapitol, v nichž je pojednáno o zajímavých dějinných skutečnostech, které jsou opředeny mnoha mýty a nepravdami. Autor tyto epizody ukazuje ve světle historických faktů. Kniha, která má 128 stránek je doplněna 133 obrázky. Jistě udělá radost všem, kteří se zajímají o dějiny, a kteří rádi znají pravdu a nezůstávají jen u různých polopravd a lží. Pro ilustraci jen název některých kapitol: Papežka Jana?, Pius XII. – Hitlerův papež?, Mýtus o víře v plochou Zemi, Církev nepřitelem vědy a pokroku?, Žil skutečně Ježíš Kristus?. Osobně se domnívám, že takováto srozumitelná brožura už dlouho chyběla a těším se na její případná další pokračování, protože je ještě mnoho dalších témat, které je potřeba uvést na pravou míru. P. Marek Dunda

Cobydup bude...

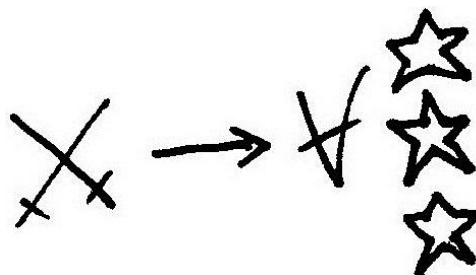
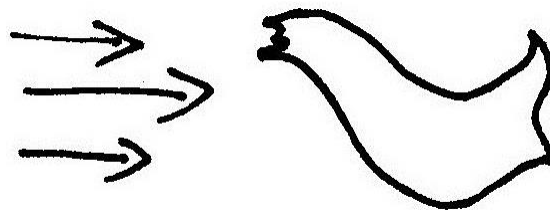
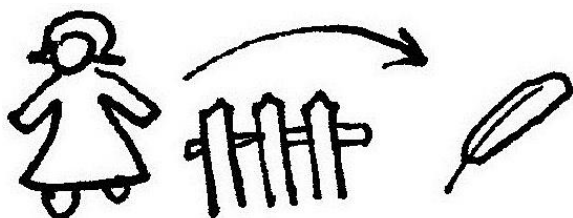
- ♥ V. svatohubertská mše svatá se koná v sobotu 5.11. v 11:00 u kaple Maria Schütz ve Vranově nad Dyjí. Těšit se můžeme na trubače a další doprovodný program. Všechny srdečně zveme.
- ♥ V sobotu 12.11. v 10 hod se koná ve Znojmě v kostele Svatého Kříže **bohoslužba spojená s díkůvzdáním za Rok milosrdenství a s uzavřením Svaté brány.**
- ♥ **Hrádecká pouť dětí ke svaté Anežce České** bude z důvodu uzavření Svaté brány letos přeložena na sobotu 19.11. V 10 hod začneme mší svatou a potom bude průvod ke kapličce svaté Anežky, hry na faře a občerstvení.
- ♥ V pátek 20. 1. 2017 začne mší svatou na Šumné v 19:30 už **XVIII. FATYMSký ples.**
- ♥ Jsou již připraveny **termíny a témata exercicií v Prosiměřicích** pro rok 2017. Vyberte si některý z turnusů:
 - 26. – 29. 1. – Soluňáci – P. Marek Dunda – Tah na cíl
 - 2. – 5. 2. – muži – jáhen Ladislav Kinc – list Efezským: MILOST
 - 9. - 12. 2. – Marianky malé – P. Marek Dunda – S radostí
 - 16. – 19. 2. – Marianky střední – P. Marek Dunda – Bohu díky
 - 23. – 26. 2. – Marianky dospělé – P. Marek Dunda – Ve světlé víry
 - 2. – 5. 3. – ženy – P. Milan Plíšek – Hovory o víře
 - 9. – 12. 3. – ženy – jáhen Ladislav Kinc – list Efezským: MILOST
 - 23. – 26. 3. – maminky Marianek a Soluňáků – P.Marek Dunda – S Marií

Soutěžní rubrika

V prázdninovém Zpravodaji jsme vás chtěli potrápit cestovatelskou otázkou. Zdá se však, že cestování nepatří ke koníčkům čtenářů našeho Zpravodaje. Správnou odpověď nám poslal jen jediný: pan Jiří Gross z Žerůtek. Pro vás ostatní, kdybyste se náhodou ocitli před úkolem jet z Dyjákovic do Vratěnína: tyto obce jsou od sebe vzdáleny po silnici přes Znojmo 67 km a zatímco Dyjákovice leží v nadmořské výšce 185 metrů, Vratěnín je položen ve výšce 468 m.n.m.

Do dušičkového Zpravodaje vkládáme další porci našich osvědčených přísloví. Jejich znění můžete opět zasílat na email našeho jáhna Daniela: daniel.blazke@gmail.com.

Dobrá zpráva pro rozvedené

Vnímání rozvodu manželství se ve společnosti i v Církvi mění. Jsou tu však významné odlišnosti. Naše česká společnost ve vztahu k rozvodu manželství dospěla do stavu, kdy jej považuje za něco normálního. Církev má postoj poněkud diferencovanější. Na základě synody biskupů, kde se rokovalo o rodině, vydal papež František exhortaci *Amoris laetitia* o lásce v rodině. Jak praví již název exhortace, věnuje se tento dokument na prvním místě rodině, jejíž ideál Církev nepřestává hlásat. V dokumentu se rovněž potvrzuje, že každé porušení manželského pouta je proti

vůli Boží. Jedním dechem však dokument dodává, že Církev si je vědoma křehkosti mnoha svých dětí. Už těmito několika slovy je ukázána cesta milosrdenství pro kněze i farníky ve vztahu k rozvedeným. Dokument vyzývá k integraci, tak aby každý mohl nalézt vlastní způsob účasti na církevním společenství, aby cítil, že se mu dostává nezaslouženého, bezpodmínečného a nezištného milosrdenství. Papež vyzývá rozvedené a znovu sezdané začleňovat do křesťanských společenství a vyhnout se přitom každé příležitosti k pohoršení – což znamená pro pastýře jednotlivé situace patřičně rozlišovat.

Rozvedené dokument vybízí k poctivému zpytování svědomí, k lítosti a kajícímu. Na mysli se mi objevují slova, která už nevím, kde jsem slyšel: „Ta bolest přebolestná byla mi ku prospěchu.“ Jestliže jsou rozvedení a znovu sezdaní vyloučeni od svatého přijímání, jistě nejsou vyloučeni od lásky k eucharistickému Kristu a mohou ji projevovat a rozmnožovat ve chvílích adorace. Nabízí se jim velice plodná cesta pokory a poslušnosti vůči autoritě Církve. Je to cesta, kterou kráčeli mnozí svatí, když o nich jejich představení často špatně rozhodovali – v pokoře a poslušnosti tato rozhodnutí přijali – jak praví Izajáš: dobré je v tichosti čekat na pomoc Páně, jeho milosrdenství se nevyčerpá nikdy. A je-li rozvedeným a znovu sezdaným odepřena svátost smíření, ať jsme jim my kněží k dispozici k duchovnímu rozhovoru a doprovázení.

P.S. Kdyby někdo z vás, kdo jste prožili kříž rozvodu a nesete stále jeho následky, jste chtěli prožít duchovní povzbuzení, srdečně vás zvou na duchovní obnovu, kterou pro rozvedené povedu na faře v Brtnici u Jihlavy o víkendu 4.- 6. 11. 2016.

Hlásit se můžete paní Iloně Zaplatilové z Centra pro rodinu a sociální péči. (mob.: 731 604 064, e- mail: ilona.zaplatilova@crsp.cz)

P. Jindřich Čoupek

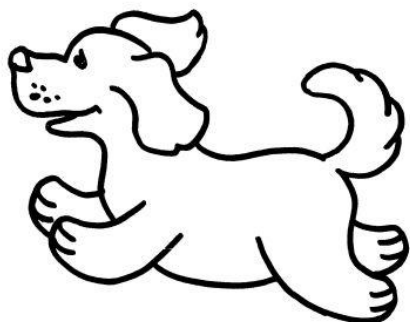
Jak jsme se vrátili z pouti do Říma ☺

Italské regionální vlaky nejsou jak ty naše. Je v nich klimatizace, a když vlak jede, ani nepoznáte, že jste v pohybu. Poznali jsme však jednu jejich značnou nevýhodu, kterou jsou automatické dveře. Když jsme vystupovali z vlaku po prohlídce Florencie na nádraží v Sesto Fiorentino, naše dveře se otevřely v pořádku. Když jsme však vystoupili, šli jsme okolo jiných dveří, které byly zavřené a za kterými se marně domáhal vystoupení nějaký Ital spolu s průvodčím vlaku. Nic nepomohlo: dveře se neotevřely, ostatní dveře se zavřely a vlak se rozjel. A my jen doufáme, že dotyčnému cestujícímu se podařilo vystoupit na další stanici. My jsme nastoupili do našeho autobusu, který na nás čekal u nádraží, a vydali jsme se domů.

P. Jindřich Čoupek

Humor se zvířátky

Přijde pes k veterináři a přes hlavu má přetaženou ponožku.

Veterinář se ptá: „Co si přeješ?“

Pes odpoví: „Nic. Tohle je přepadení!“

„Paní, zavolejte si toho dotěrného psa, vždyť už jsem plná blech.“

„Amorku, pojd' sem, ta paní má blechy!“

Na výstavě květin příběhne vyděšený pán k pořadateli: „Pomozte mi, prosím, ztratil se mi pes!“ „A kde jste ho naposledy viděl?“ „Tam u těch krásných červených kytek.“ „Myslíte ty masožravé...?“

Ráno stojí před obchodem dlouhá fronta zvířátek. Zajíc se snaží dostat dopředu. Medvěd ho popadne za uši a hodí ho na konec fronty. Celé se to opakuje třikrát. Zajíc už toho má dost a řekne: „Já ten obchod snad dneska neotevřu!“

Veverka sedí na stromě a louská oříšky. Rozlouskne první - stříbrné šaty. Rozlouskne druhý - zlaté šaty. Rozlouskne třetí - svatební šaty. Veverka se rozpláče, schoulí se na větvičku a vzlyká: „Já se kvůli té pohádce nikdy nenajím!“

Chodí medvěd v lednu po lese, naštvaný do všeho kope a nadává: „Já si to kafe v září neměl dávat!“

„Měl jsem věrného přítele, poštovního holuba, ale zahynul při výkonu svého povolání.“ „Chytil ho dravec?“ „Ne, zabili ho při razítkování na poště.“

Toto 80. číslo farního zpravodaje vydal **Farní tým Vranov n.D.** ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkosteletě, a Vratěnině, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupěch, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, kaplan P. Jan Richter (mobil: 731402743) a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519

a **Farní tým Přímětice** ve složení P. Jindřich Čoupek (mobil: 731402652), moderátor týmu, farář v Prosiměřicích, Práčích a Těšetovicích, Horním Břečkově a Lukově, Přímětících a Citonicích, P. Pavel Sobotka (mobil: 731402650), farář v Dyjákovicích, Hrádku, Valtovicích, Jaroslavicích, Slupi a Strachotících, kaplan P. Marek Coufal (mobil: 722 752 154) a jáhen Daniel Blažke (mobil: 736510847) - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Řk. farnost Přímětice 18, 669 04 Znojmo, e-mail: primetice@fatym.com.

Vyšlo v říjnu 2016. Náklad 7030 výtisků (z toho 1000 je verze pro naši adoptivní farnost Jeníkov). Příští vydání (již osmdesáté první) je plánováno jako vánoční a vyjde, dá-li Bůh, v prosinci 2016. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neuposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Pro vlastní potřebu **Internet: www.fatym.com (doporučujeme i naši televizi www.TV-MIS.cz)** Neprodejné

